

IVETA JERMACĀNE

AIZTURI ELPU

Aizturi elpu, ieklausies klusuma balsī -
Dievs tevi uzrunā.

Aizturi elpu, ieklausies vēja šalkās -
Dievs tevi samīļo.

Aizturi elpu, paveries sniega baltumā -
Dievs tevi spodrīna.

Aizturi elpu, paveries debesu zilgmē -
Dievs tevi stiprina.

ES TEVI ATRADĪŠU

Es tevi pavasara plaukumā meklēšu -
Kūstošā sniegā Tevi skatīšu,
Dīgstošā zālē Tevi skatīšu,
Lieldienu rītā Tevi atradīšu.

Es tevi pa vasaras plašumos meklēšu
Ziedošā pļavā Tevi skatīšu,
Saullēkta ausmā Tevi skatīšu,
Plaukstošās liepās Tevi atradīšu.

Es Tevi klusā rudens saulrietā meklēšu -
Dāliju ziedos Tevi skatīšu,
Vējainās dienās tevi skatīšu,
Salnotā rītā tevi atradīšu.

Es Tevi baltā ziemas klusumā meklēšu -
Debesu jumā Tevi skatīšu,
Sniegotos laukos Tevi skatīšu,
Ziemsvētku rītā Tevi atradīšu.

ATRODI SEVI...

Es vēlos, lai tu
Kaut mirkli ieklausies
Savas dvēseles mūzikā:
Atrodi tur savu zvaigzni,
Atrodi tur savu sauli,
Atrodi tur savu prieku,
Atrodi tur sevi...

Es vēlos, lai tu
Kaut mirkli ieklausies
Saullēkta ausmā:
Atrodi tur savu spēku,
Atrodi tur savu cerību,
Atrodi tur savu smaidu,
Atrodi tur sevi...

Es vēlos, lai tu
Kaut mirkli ieklausies
Pļavas sanošajā mierā:
Atrodi tur savu ziedu,
Atrodi tur savu nopūtu,
Atrodi tur savu cīņu,
Atrodi tur sevi...

Es vēlos, lai tu
Kaut mirkli ieklausies
Debesu bezgalībā:
Atrodi tur savu mieru,
Atrodi tur savu prieku,
Atrodi tur savu dzīvi,
Atrodi tur sevi...

CERĪBU VAKARĀ

Atkal viens mirklis
aizķērās mirdzošā sniegā,
un salstošās plaukstās
tas sastinga...
Bet sirdij bija silti.
Un atkal kāds saulriets,
degošās svecēs dzisdams,
debesīs zvaigzni dedza...
Un es iekritu
cerību zvaigznei rokās.
Manas domas
aizķērās mīlestības atspulgā.
Sniegs klusi sanēja,
un mežs klusēja,
bet Ziemassvētku vakars
siltus vārdus teica pasaulei.
Vēl viens vakars
mīlestībai sirdī aizdegās...

***

Nesatrauc vējā plīvojošus vārdus,
nemeklē ziedos savas kļūdas, -
tie vainīgi nav.
Svied, ja vajag savas dusmas
uz bruģa, lai mašīnas sabrauc tās...
Nesatrauc sarmas zaros
atstātās sāpes, -
tās sasals un izsāpēs,
izkusīs pavasara saules mīlestībā.
Nesatrauc šo pasauli
ar savām asarām,
kuras tā arī nelīdzēs tev.
Nesatrauc rāsas lāsēs
raisošos mīlestību,
jo tā nāk klusi un pēkšņi...

LĪST

Līst...Šodien lietus līst
ar sīkām lāsēm
no debesu tālēm.

Līst...Domās lietus līst,
vārdos lietus līst,
sirdī lietus līst ...

Tik sīkām lāsēm
lietus sirdī līst,
un klusumā lietus
savu dziesmu dzied.

Jasmīnkrūms
ar lietus smagumu
uz zemi liecas,
mazas lietus lāses
ziedos mirdz,
bet lietus nebeidz līt,
tik līst, līst, līst...
Un klusumā lietus
savu dziesmu dzied .

Līst...Šodien lietus
maigām lāsēm
no debesīm mīļām līst...

***

rudens kastaņos
atradis mājas
saules stari
tos zaglīgi silda
salna nokodusi
dālijas smaidu
sarmas pirkstos
pēdējās rudens lapas
saules atspulgā
blāva kļūst jūra
rudenim rokās -
aizmirstība

***

nopūtu soļi
staigā pa manu
dvēseli
slaukot lietu,
kas vakar
ar negaisu atnāca
un izsita logiem
stiklus...

***

tava un mana dvēsele –
māsas
eņģelim rokās kā atslēgas...
tu un es – balti tēli
saulrieta debesīs...
tu un es – mēs spārni
mīlestībai

***

mēness mākoņos
es slēpjos
līdz apsēžos
tev līdzās
atspulga gaismā
uz spilvena
es spēlējos
ar taviem matiem
ar skropstām
es skūpstu
mēness atspulgu
teve seļā
es tveru tavu roku
lai tu neaizietu
es slēpjos
mēness mākoņos
un pazūdu
nakts vientulībā
ar tevi

***

kā bez jēgas
tev līdz griežos šajā dejā
gandrīz līdz bezdibenim...

kā bez jēgas
aiz apvāršņa mēs trakojam
gandrīz līdz zvaigznēm...

kā bez jēgas
mums lietus šodien pāri līst
gandrīz līdz bezgalībai...

***

svešs garāmgājējs
nes tavus soļus
tie izskan
bruģa oļos
smieklos troksnī
tie - atgādinājums
par tevi
bet tas neesi tu
vien tikai līdzība
ar kādu

***

šodien dubļaina pasaule
lietus lāses man sejā
pļaukas sit
no rokām man izkrīt
mīlestība
sīkos dzintara gabalos
saplīst
sašķīst smieklī
dubļu melnajās rokās
un aptraipa sauli
sašķīst pret jaunu dienu